Kemi Alabi - Anja Glavinić

„Ne“ nebesima

Glas jasan poput

Kad mama otkrije da je raj tek glasan festival

božji zbor svih njezinih ljubavi koji diše
ne sputava ga ni astma ni pluća puna dima mentol-cigareta
istinska pjesma koju stvara život oslobođen tijela
napokon istrgnut iz ruku onih koji mu drže uzde
hoće li okriviti pastore (kao što sam ja)
za nedjeljne portrete u svetoj vodi okupanih u bijelom zlatu?
Hoće li joj nedostajati drvena flauta njezina tijela
koja naslonjena u kutu oplakuje dane, zaogrnuta prašinom
previše pobožna da svojim zvukom uznemiri
stanice kože sobe i u njoj zalutale vlasi kose
sna naglo prekinuta morom o neposlušnom pramenu
o skrivenoj noti naglas opjevanoj?
Ili će, neopterećena paklom,
izdahnuti
i čuti zvona?

„Ne“ nebesima (Postoji Zemlja)

Saba, Nick Hakim i dvije pjesme u pjesmi[1]

Zemlja. Ametist. Trešnje na vrućini. Stabla sline šećere. Pjesma ponoćne modrine. Raj je što?

Kraljevstvo sjedinjeno plahim božanskim dodirom? Izvor zelenila i rijeke? Ako
Bog Otac govori: prvo robuješ i drhtiš i ljuštiš se i umireš i umireš da te u raj
propuste na stražnji ulaz, sad pognuto zrnce – laži. Nema vrata, nema reda. Gle, ipak postoji:

poljupcem smo oživljeni – zelenimo se. U klupku se uz nas oglasi – rijeka je rođena ovdje.

Vjenčanje ili ono Descartesovo što odbacujemo

Najdraže moje, u dobar bourbon uronila sam nas sinoć,

između zuba nam kresnula šibicu, plamenom glavom klizila
od usana do prsa, dok nam se slijevalo iz otvorenih grla.
Naš savez zahtijeva žrtvu. Uzmi mi maske –
moju bijednu, neokaljanu djecu. Oštre osmijehe
izborane karijesima. Pletenice guste kose odrezane
ljubavnicima u snu. Maskama su izrasli udovi
pa su, još sinoć, plesale oko vatre – uz dasku na tlu, uz hihot
pjenile su se i pucale. Onda mrak bez snova.
Onda milost, jutro mi je nekako pružilo ruku.
Sunce nas je našlo umotane u plahte natopljene znojem.
Gaza i melem dok noć ne popusti. O tijelo,
zacjeljuješ i bez mene. O tijelo, dvojnik špijun
radi mi protiv zavjere da požurim smrt,
čuvara poslastica onostranoga, da,
polizat ću ovu sol. Da, čekat ću naš red jer
danas se držimo za ruke, majka
smo jedna drugoj, kupamo se u toplom kokosovom ulju.
Naš savez, naše dugo krštenje. O tijelo,
prisilila sam te da znaš samo za žeđ. Da,
tijelo, dugujem ti čitavo jezero. Da,
tijelo, ljubit ću nam zapešća, prislonit ću ih
ušima i dane provoditi
gubeći se u valovima.

[1] Golden shovel pjesnički je oblik koji je osmislio Terrance Hayes u čast Gwendolyn Brooks. Pritom, zadnja riječ svakog stiha dolazi iz već postojeće pjesme ili stiha, čineći vertikalno čitanje tih riječi citatom iz izvorne pjesme.

Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License